

кво ще да отговоришъ на това ? казвалъ Тодаръ Радинъ.

Дѣдо Либенъ са засмѣялъ така гръжмогласно, щото гълабете, които сѣдѣле покойно на керемидите, са уплашили и умиѣтѣле, чегато човѣческите смѣхове не били мили и драги на това невинно животню ! — не мога да ви кажа истината.

— Ехъ, Тончо, ти, да ти кажа право, щешъ да ми покъсашъ червата отъ смѣхъ, — истина ти казвамъ ! Името на твоиятъ френець бѣше Панапартъ, и ако той и да имаше три сърца ; но московскиятъ царь, Кутузинъ и Саваровъ са не уплашили отъ него ; а хванале го, заковале го въ седемдесетъ и седемъ вѣриги и пратиле го въ пѣкалътъ да прави плочи на дяволете. Видишъ ли сега каква е работата ! рѣкалъ дѣдо Либенъ и скачалъ отъ радостъ.

— А ако да не сж ингелизете, то кой ще да ни прави игли ? попиталъ Хаджи